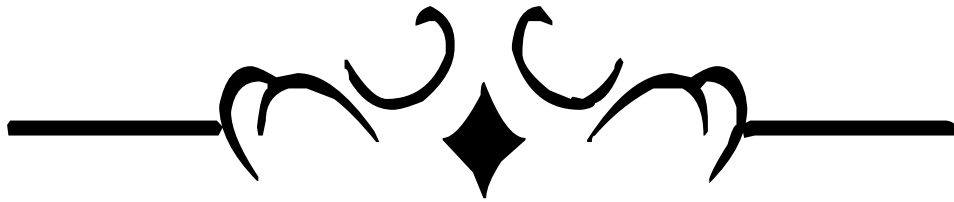

ד' יהודי!

בתבו עליך בפרשה

קורונה

תהו בזה או גאולה

- האם העולם עומד לקראת איזה 'סוף', או שקורה כאן משהו טוב?
- האם אנו עומדים בעיצומו של אסון או בתהליך של גאולה?
- ואם זה תהליך גאולה, האם הוא בהכרח עתיד לקחת אותנו לאירועים קשים וכואבים שרק לאחריהם יפציע האור, או שיש הסתכלות אחרת?
- מהי ההנהגה של יהודי מאמין בעת הזאת - האם הוא צריך להיזהר ולחשוש או שימא לא?

מתוך שיעור בפרשת השבוע הנמסר בבית המדרש 'קרוב השם'
ע"י הרב"ח ד' דוד גבירצמן שליט"א

ניסופים

ניסופים

לדעת בארץ דרך

י"ל ע"י 'ניסופים'
חבקוק הנביא 3 רמת בית שמש ג'
עורך:
הרב ישראל מאיר גלינסקי

לכל עניני הגליון; הערות והארות נקודות
הפצה וכד'
ניתן ליצור קשר
בטל: 054-853-7200
או במייל: k6646201@gmail.com
כמו"כ ניתן להשיג את הגליון במייל הנ"ל

לשמיעת שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים -

קו ניסופים:

02-664-62-01

להצטרפות לקבלת החיזוק היומי:
058-743-87-09

השיעורים הקבועים

של הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א:

ימי ראשון

לקוטי מוהר"ן - ללכת עם תורה

בשעה 21:00

סיפורי מעשיות

בשעה 21:45

ביהכ"נ 'נזר אהרן' קומה 2

רח' תורה ועבודה 4 בית וגן ירושלים

ימי שלישי

'כתוב עליך בפרשה'

בשעה 20:30

בביהמ"ד 'קרוב ה'" - איתן הנחל

רח' חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

ימי רביעי

לקוטי מוהר"ן - ללכת עם תורה

בשעה 20:00

סדרת 'היום יום'

בשעה 21:00

רח' יונה 18 רמת גן (גבול בני ברק)

השבוע, שהוא מקור ההנהגה של העולם, כמו שהצדיקים לימדו אותנו. והשבוע יש לנו פרשה כפולה 'ויקהל-פקודי', שגם מסיימת את חומש 'שמות' שתחילתו גלות וסופו גאולה, ויש לנו גם תוספת בדמותה של פרשת 'החודש' שמטרת קריאתה להכין ולהכשיר אותנו לקראת חודש ניסן וחג הפסח, שהם זמנים של גאולה.

ישנם הרבה שאלות שמרחפות באויר או נשאלות בפירוש; האם האירועים הללו מרמזים חלילה על משהו לא טוב שקורה, האם העולם עומד לקראת איזה 'סוף', או שקורה כאן משהו טוב? האם אנו עומדים בעיצומו של אסון או בתהליך של גאולה? ואם זה תהליך של גאולה, האם זה קשור בהכרח לצלילים של מוות וכליון המוכן עבור אלו שאינם ראויים, או שיש הסתכלות אחרת.

מלבד כל אלה, מהי ההנהגה של יהודי מאמין בעת הזאת, האם הוא צריך להיזהר ולחשוש או שמא לא?

לשאלות אלו ועוד נתייחס בעז"ה בתוך הדברים. ■

אנו נמצאים באירוע עולמי, שבלתי אפשרי להתעלם ממנו. יהודי מאמין שמקושר לדרכם של הצדיקים, אינו משמש כתצפיתן מבחוץ שבוחן את האירועים ומפרשן אותם, אלא מתייחס לכל אירוע ומצב פרטי או ציבורי, כמחוג המכוון פנימה ומעורר אותו למחשבה אחת ויחידה: מה הדיבור של ה' בסיפור הזה, ואיך זה מקרב אותי אליו.

יש הרבה דיבורים בעולם, בשם צדיקים או ספרים, שמדובר בתהליך של גאולה ואנו מקווים שזה אכן כך. אבל אין מושג 'תהליך' של גאולה! אם הוא לא קשור ומחובר ומהודק לעבודה פנימית של קרבת ה'. גאולה איננה עניין רעיוני-וירטואלי אלא מאורע אמיתי אשר בראש ובראשונה אמור להתרחש בתוכנו פנימה. ומי שרגיל לחיות את חייו ביישוב הדעת ועבודה פנימית, מתייחס גם למצב חריג שכזה באותה צורה ובאותה תנועה.

לשם כך, נתחיל דווקא מהפרשה, כי כל האירועים הגשמיים והרוחניים שמתרחשים במרחב הפרטי או הציבורי, קשורים ישירות לפרשת

כתבו עליך בפרשה

המשכן, השבת - והקורונה

האם אנו מצווים על עשייה או על שביתה • האם חוסר יציבות הוא דבר טוב או לא • ומה אומר לנו האירוע העולמי הזה.

אלא דווקא בהתעסקות עם העולם. התורה דורשת מיהודי להקים בית, לפרנס את עצמו ואת ביתו, ולהיות באינטראקציה תמידית עם העולם.

עם זאת, יש גם נקודה הפוכה שנקראת שבת. בשבת אנו מצווים לעצור את כל הפעילות, ולוותר על כל ל"ט המלאכות, ולהיכנס לשביתה ולתנועה של התכנסות פנימה. אנו עוצרים את התנועה של ההתקדמות ומתמקדים דווקא במנוחה ועונג. והתנועה הזאת, לא רק שאינה סותרת את מלאכת המשכן, אלא אדרבה, היא המקור והשורש לכל השפע וכח התנועה של כל השבוע. העצירה הזאת יום אחד בשבוע, היא המנוע של שאר ששת הימים שבהם אנו עוסקים בתנועה.

זו היא בעצם התופעה העיקרית שאנו פוגשים כעת. העולם היה עסוק בתנועה מתמדת ובלתי פוסקת, ללא שום עצירה. ופתאום, בטלטלה של רגע - העולם נעצר ומתחיל בתנועה של התכנסות. יש אנשים שצריכים להימצא בבידוד מוחלט, וגם האחרים מוזהרים לצמצם את הפעילות ואת היציאה למינימום. אפשר לחוות את זה כמשהו מפחיד, אבל אפשר גם לראות בזה קריאה שמימית לעצירה שבתית שמביאה אותנו, אם נרצה, לשקט פנימי ומבורך, שלאחריו, כל העשייה מקבלת פנים אחרות.

פרשת החודש

בנוסף לפרשת ויקהל פקודי, יש לנו פרשה

רשיות ויקהל ופקודי, עוסקות בעניין המשכן. הפרשה הראשונה עוסקת בבניין המשכן וכליו, והפרשה השנייה בבגדי הכהונה. אך מיד בתחילת הפרשה, לאחר ההקדמה: וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת-כָּל-עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם וכו', במקום להתחיל בציווי על המשכן - מתרחשת סטיה מהנושא והתורה עוברת לדבר על שבת (פסוק ב') 'שֵׁשֶׁת יָמִים, תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָּכֶם קֹדֶשׁ שַׁבָּת שְׁבֵתוֹן'. הדבר אומר דרשני, וחז"ל אכן דורשים את זה ולומדים מכך שעבודת המשכן אינה דוחה שבת, והלימוד הזה מאד חשוב עבורנו וכפי שנראה.

משכן ושבת

מלאכת המשכן, היא התמצית והתרכז של כל העשייה והבנייה העולמית. כל סוג של עשייה שקיים בעולם, מתנקז לרשימה של ל"ט מלאכות שכוללות את כל סוגי הפעולות שיכולים להיות בעולם, וכולם ללא יוצא מן הכלל - היו במלאכת המשכן. המשכן ריכז בתוכו את כל תנועת הפעילות והעשייה שקיים בעולם, כשכל זה נעשה בצורה הכי נקיה מכוונת ומדויקת שיכול להיות.

הפעילות, העשייה והבניה מבטאות את התנועה האנושית שיש בעולם, שמכוונת עם הפנים קדימה לתנועה של התקדמות. ואכן, זהו צורתו הבריאה של העולם, וכך גם נראית התורה והיהדות; הם אינם דוגלים בפרישות ונזירות, כפי שהמושג 'רוחניות' מתפרש אצל הגוים,

שמימי שמבטא את החסרון וחוסר היציבות - הוא זה שקובע את הסדר לכל העולם ולכל העולמות.

שני הנקודות הללו - כוחו של האדם, וכוחה של הלבנה, ששניהם כאחד מבטאים חולשה וחוסר יציבות, שזקוקה לחיזוק מתמיד, הם אלו שמרכיבים את המצוה הראשונה בתורה, שבה תלויים כל המצוות וכל ההנהגות העולמיות והשמימיות. וסביב המצוה הזאת אנו חוגגים את הראש חודש ואת ברכת הלבנה עם ריקודים ומחולות, כביכול יש כאן את הבשורה הטובה ביותר עבורנו. הכיצד.

חוסר יציבות

אנו אוהבים דברים קבועים, ואם אפשר גם יציבים. דברים שמתנהלים בקביעות וביציבות, מעוררים בנו הערצה והתפעלות. לעומת זאת, דברים שבריריים ובלתי יציבים, לא נראים טוב ומעוררים דחיה. אבל זה בדיוק ההבדל בין היהודי לבין הגוי. הגוי הוא תוצר קבוע ויציב, כהיום כן אתמול וכן מחר, דבר לא זו. יהודי לעומת זאת, הוא מוצר שכולו התחדשות, והוא לא יכול להישאר אותו דבר יומיים ברצף.

העולם הוא באמת מאד חדש. ולא רק כשמתרחשים בו דברים בומבסטיים, אלא גם ההתרחשות הטבעית והיומיומית היא חדשה לחלוטין. כי הקב"ה מחדש את העולם בכל יום ובכל רגע, והוא חדש לחלוטין. הישנוניות שאנו חווים הוא חוויה שלנו בלבד, ואנו מיצרים אותה מחשש לפגוש את ההתחדשות. ההתחדשות אומרת ששום דבר לא קבוע ולא יציב, והאמירה הזאת מאד מפחיד. וכדי לא לפגוש אותה, אנו מייצרים לעצמנו יציבות מלאכותית, ומשכנעים את עצמנו שהכל ישן וקבוע.

אבל זו לא תנועה יהודית אמיתית. יהודי אמור

נוספת והיא 'פרשת החודש'. פרשת החודש היא המצוה לקדש את הלבנה ולקבוע את החודשים, והיא למעשה המצוה הראשונה בתורה, שהייתה אמורה להופיע כפסוק הראשון בתורה (כמובא בדברי רש"י על הפסוק 'בראשית'), אלא שהוקדם לה כל מעשה בריאת העולם, האבות ויציאת מצרים, כדי לבסס את האמונה כהקדמה לתורה.

קידוש החודש, היא מצוה שכמעט הכל תלוי בה. המועדים, אם יהיו ומתי יהיו, תלויים בקידוש החודש. וגם כל המציאות הטבעית והפיזית בעולם, מושפעת ישירות מקידוש החודש. ולא רק כאן בעולם, אלא כל העולמות עומדים ומצפים מתי אנחנו כאן בעולם נקדש את החודש, וכל עוד לא עשינו את זה, הם כביכול לא יכולים לעשות כלום.

המצוה הזאת אומרת שני דברים מרכזיים: דבר ראשון, שהכל תלוי בתנועה שלנו מלמטה, ואנחנו אלו שקובעים את כל המהלכים הטבעיים והשמימיים, וזאת למרות שאדם הוא אדם, וכמה שהוא גדול הוא עלול גם לטעות. ועם כל זה, התורה כביכול מוכנה לקחת את האחריות הזאת, ולהטיל על כתפנו את המשימה, ולקבל אותה גם אם היה בה טעות!

והדבר השני, שהכל קשור ללבנה. וגם זאת, למרות שהלבנה היא המאור הקטן שמבטא חוסר קביעות והעדר יציבות. מחזורה החודשי של הלבנה הוא הביטוי הכי חזק וקיצוני לעליות וירידות; היא מתמלאת ומתרוקנת בתדירות חודשית, וגם כל המהלך שלה אינה קבוע ויציב, כמו שאמרו חז"ל 'שמש ידע מבואו, ירח לא ידע מבואו'. ודווקא העיסוק עם אותו גורם תאורה

1 כמובא בגמרא (ר"ה כה.) במעשה מרבי עקיבא ורבי יהושע, שדרשו שם מג' פעמים שכתוב 'אתם' אתם אפילו שוגגין אתם אפילו מזידין אתם אפילו מוטעין, ע"כ.

כתבו עליך בפרשה

אלו הם שני רבדים הפוכים וסותרים זה את זה, אבל ליהודי יש את היכולת להכיל בתוכו שני דברים מנוגדים. היכולת הזאת נקראת 'דעת' שמכילה בתוכה שני חלקים סותרים, וזה בעיקר מה שהצדיקים מעניקים לנו, ומה שמשיח הולך להביא לעולם - את הדעת, שיכולה ואמורה להכיל שתי תנועות סותרות בו זמנית.

הרובד הפנימי, הוא המכוון של האירוע, והרובד החיצוני, הם האירועים ש'תומכים' אותו מסביב, והם מוכרחים להיות כדי שיתאפשר המסר הפנימי. הרובד הפנימי מיועד ונוגע אלינו; לעם ישראל, לנשמה שלנו, ולעבודה הפנימית שאנו צריכים לעשות עם עצמנו. הרובד החיצוני מיועד ונוגע בעיקר לאומות העולם, לחלק החיצוני שבנו ולכל מי שלא מודע לפנימיות. והוא מוכרח להיות כדי שהרובד הפנימי יתרחש.

המטרה הפנימית של כל אירוע, הוא להביא אותנו לה'. לקחת את כל רמ"ח איבריך ושס"ה גידיך, ולהוציא אותם מתודעת פירוד הדעת ופיזור הנפש, ומתודעת ההמונים - ולהביא אותם לתודעה פנימית וספציפית של קשר יחיד עם ה'. וכל עוד המצב מתנהל בצורה שגרתית, יש סיכוי שלעולם לא תעשה את השינוי הזה, אלא תמשיך לזרום עם מה שנראה וגלוי לעין, שהוא ההסתרה הגדולה ביותר על מה שבפנים.

הפחד - מכוון פנימה

באיבר העין ישנם ארבעה גוונים; שלשה גוונים והנקודה השחורה. כח הראיה למרבה הפלא, מרוכז דווקא בשחור שבעין, ולא בשלשת הגוונים שסובבים אותו. הם יכולים לסייע לו אבל אין בהם יכולת ראייה, ודווקא נקודת השחור שהוא העדר, היא זאת שיש בה כח ראייה. כי ראייה איננה מן האדם החוצה, אלא מן האדם פנימה, וזה יכול לקרות רק כשיש העדר. הוי אומר,

לפגוש את החדש ואת ההתחדשות, שרק היא יכולה להביא לתענוג. ובשביל זה הוא אמור להסכים לוותר על היציבות ועל הקביעות. עם ישראל נולד ביציאת מצרים, שאז היה שידוד הטבע וכל המערכות, שביטאו חוסר יציבות מוחלטת, ודווקא המצב הזה הוא הקרקע היציבה של היהודי, שיודע שהוא לא ישן, אלא חדש כמו הלבנה, למרות שזה גובל ומוכרח לגבול בעליות וירידות.

וזה המצב אליו נקלענו גם עתה. מעבר לפחד והסכנה של המגפה בעצמה, יש כאן תנועה ענקית של חוסר יציבות, שהוא אולי הפחד העיקרי. העולם חווה פתאום שינוי מטלטל, ואינו יודע מה ילד יום. לא רק מי יישאר בריא ומי לא, אלא גם מה יהיה עם הכלכלה שקורסת והולכת ה"י, וגם איך ייראה העולם שאחרי, שכבר כעת ברור שהוא לא יהיה כמו העולם שלפני.

ולראשונה בהיסטוריה, נשמעים דיבורים שמעולם לא שמענו. מנהיגים, שמעולם לא הוציאו מפיהם את המילים 'אין לנו מושג', מתחילים להשמיע את זה בכנות, וזה בהחלט מבטא זעזוע ורעידת אדמה, אולי בפעם השניה בהיסטוריה מאז יציאת מצרים וקריעת ים סוף. היו הרבה אסונות ומלחמות במשך ההיסטוריה, אבל תחושה כזאת של חוסר אונים ואי וודאות מוחלטת כמו שיש כעת, כפי הנראה עוד לא היתה.

שני פנים - לאירוע

בכל אירוע, בפרט אירוע עולמי, יש בו שני פנים ושני רבדים, ואנו חייבים להבחין בשניהם בו זמנית. אבל לשם כך, עלינו תחילה להפריד ביניהם, כדי שנוכל לראות שהם שניים, ולראות את שניהם בכל שלב. הרובד הראשון והעיקרי - הוא הרובד הפנימי, והרובד השני - הוא הרובד החיצוני.

צריך מהידבקות שלילית, והאירוע החיצוני הזה יכול להזמין אותנו פנימה, ולהבין מה זו הדבקות חיובית. אם כולם חוששים מהבל פה, אנו יכולים להבין מה הכח של ההבל פה הזה, ולאיזה דבקות רוחא ברוחא הוא יכול להביא.

כשכולם רואים את הקריסה הכלכלית, שמתחילה דווקא מלמטה. כי אם הצרכן הפשוט ממעט בצרכנות, זה מטפס עד למעלה ומזעזע את מספקי השירותים החברות הגדולות וממילא מטלטל את עולם הבורסה והמניות. מה זה מלמד אותנו?

אולי זה מלמד עד כמה כל התנועות והתנודות המשמעותיות בכל העולמות, תלויות באדם הקטן מלמטה. כמה שזה לא הגיוני ונשמע מיסטי, הנה לנו הוכחה מהשטח שזה ממש כך.

כלפי חוץ נדמה שיש כאן פחד ובהלה. אבל במבט כלפי פנים אפשר לראות תהליך מופלא שה' מוביל כאן. סוף סוף ב"ה לא קורה כלום, ובחסד ה' ושכך יימשך גם הלאה אין בכרם בית ישראל מתים ולא דם ולא מראות קשים, מה שכן נוכח באוויר באופן מורגש מאוד-מאוד הוא הפחד, והפחד הזה במידה רבה 'מופשט' ולא חלילה בעל ממשות, אבל התוצאה הישירה הבריאה שלו היא שקט ורוגע, שמזמין אותך להתחבר לעצמך, להתחבר לסביבה, ולהתחבר לה'. לא חיבור חיצוני שממנו מזהירים, אלא חיבור פנימי ומהותי.

ההסתכלות הזו על האירוע מובילה אל המסקנה שמאחורי כל הפחד והדכדוך, יש כאן משהו מאד יהודי, ומאד קשור אלינו. מדובר במציאות שנמצאת בנו תמיד מאז ומעולם, ושכביכול חיכתה רק להזדמנות שתיתן לה לפרוץ החוצה, וכעת זה קורה. פתאום מלינוני יהודים ישבתו בבתיהם, מה שהיה נדמה עד כה כבלתי

מאורע שלא נכנס אליך פנימה, אתה לא רואה אותו והוא לא מדבר אליך. ורק כשאתה שואב אותו פנימה, אתה רואה אותו.

ולכן ההתחלה של כל אירוע, הוא הפחד. הפחד מזעזע את המערכת הישנה והישנה, והוא מעורר תחושה של חוסר יציבות והעדר. וזה הרקע המוצלח ביותר להתחיל לראות דברים. ומי שפותח עיניים, ומוכן להקשיב - ולא להתעסק בחדשות ופטפוטי סרק של מה יקרה, גם אם זה דיבורים רוחניים כביכול על תהליכים של גאולה וכדומה - מתחיל לגלות המון דברים.

כל מה שקורה מסביב, עם כל הרעש והפחד, וגם כל הזהירות שזה דורש - חייב לקרות, כדי לעורר אותנו לנקודה הפנימית. ולכן אי אפשר להתעלם ולומר אני לא חלק מהסיפור. כי אם אתה לא חלק מהסיפור אתה גם לא חלק מהגילוי. אבל אחרי שאתה חלק מהסיפור, אתה צריך לכוון את עצמך למקום הפנימי, ולהבין שיש כאן הזמנה אישית מה', להתקרב אליו בצורה שמעולם לא הכרת.

צריך לחוות את שני הפנים כאחת. להיות מכוון אל האירוע הפנימי, שמטרתו לקלף את הציפוי שיש ביני לבין ה', וביני לבין אחרים, אבל זה תלוי באירוע החיצוני, שמתנהל לפי תנאי השטח שה' קובע עבור הסדנא הזאת. סדנא מופלאה שנועדה לשנות לא רק איזה משהו בכך, אלא את כל כולך. התנאים החיצוניים מובילים אותך לבידוד ושקט, שמתוכם תתחיל לגלות שאתה קיים ומי אתה.

שינויים מופלגים

קורים כאן דברים מופלאים, שאף אחד מעולם לא חשב שהם יכולים לקרות. וכל אחד שמתבונן, יכול לשים לב להרבה דברים. רואים כמה זהירות

כתבו עליך בפרשה

והביטחון הם קודם כל תנועה פנימית, שמסוגלת להתגלות כאשר אנו מוכנים לוותר על הלחץ והחרדה שמא זה לא יבוא ולא יקרה, ולהניח לשמחה ולתחושת הבטחון להופיע בלי להיצמד לתכתיבים שהכנו עבורם באשר לאופן איך שהם צריכים להיראות. אם מבינים שמדובר בתהליך שה' מוביל, והוא בוודאי תהליך טוב ובריא, וכפי שכבר רואים כעת למי שמוכן לראות - יש לנו הזדמנות לגלות שמחה וביטחון מסוג חדש.

יש כאן דיבור מה' שאומר: בני היקר, הרפה בבקשה מכל מה שהכרת, ותן לי להכניס לך משהו חדש שלא הכרת, ותאמין לי שהוא יותר אמיתי, יותר יפה ויותר טוב, מכל מה שהיית יכול להתוות. הרי כל השמחה והביטחון שכביכול היה לנו עד היום, השאירו אותנו בגלות. הגאולה אם כן אמורה לגלות משהו אחר שלא היה לנו עד היום, אז בבקשה, תן לזה מקום לקרות, וזה יקרה.

החיים מתחילים להתנהל על ציר אחר, וגם היהדות משנה פנים ומתנהלת בתנאים חדשים ובלתי מוכרים בעליל. ואין אף אחד שיכול לומר איך זה יהיה בעתיד הלא רחוק. וזה אומר דבר פשוט אבל מדהים: אנו חייבים להיות צמודים לתורה הקדושה ולקיים אותה, אבל להרפות מהשיגעון והלחץ של לדעת מה לעשות. תהיה פתוח לקבל הוראה מהיום להיום ומהרגע להרגע, תציית וזהו. וזו ההכנה הטובה ביותר לגאולה.

אנו נקרא השבוע על המשכן, שמייצג את חשיבות הפעילות והעשייה בעולם, אבל יחד עם זה נקרא על שבת, שמתבטאת בבידוד שביתה ומנוחה, שהיא המקור לכל העשייה. אנו נקרא גם על הלבנה שאינה נבהלת מחוסר היציבות, ונצעק בקול גדול: חזק חזק ונתחזק. ■

אפשרי, וכל אחד מהם יהיה מוזמן לגלות את נקודת השבת המנוחה והעונג, וגם את נקודת ההתחדשות. האירוע הזה, שחובק עולם וגורם לקריסות גדולות, בשבילנו הוא הזדמנות עצומה לגלות משהו גדול, שישאיר אותנו אחרים לגמרי.

שמחה וביטחון

ניגע בקצרה בשאלות הרבות שצפות על פני השטח:

האם פחד ושמחה יכולים ללכת יחד, והאם ואיך יכולים להכניס ביטחון לתוך הסיפור הזה. הביטחון הזה, האם משמעותו 'לי זה לא יקרה' או לא, והאם משום כך אני גם פטור מלהיזהר? להיכן כל זה מוביל, ומה המשמעות 'תהליך של גאולה', שבוודאי אנחנו בתוכו, ועל כל פנים בשלב כלשהו ממנו?

אנו רגילים לראות 'שמחה' כמשהו מתפרץ ומחייך, ואת הביטחון כסוג של אדישות ושלוה של 'הכל בשליטה'. וזה ממש לא נכון. קחו כמשל את החתונות הבלתי אפשריות שעם ישראל הצליח לייצר במצב הקיים, חתונות אלו המתקיימות מידי יום ומידי לילה וצהריים הן חלק מהתגליות המופלאות שחילצה מתוכינו ה'קורונה'. עד אתמול היה ברור לנו שכדי לעשות חתונה שמחה מוכרחים לרכוש אינספור פריטים ולהוציא הון על אולם תזמורת ביגוד וכו' וכו' ופתאום מגלים שאפשר לדלג על כל זה, והשמחה, לא רק שאינה פחותה אלא מרובה, ופי כמה.

וזה אומר, שהשמחה איננה תלויה דווקא בכל הרעש מסביב. וביטחון גם לא חייב להיות משהו שמבטיח לך משהו שלא ישתנה ויישאר תמיד אותו דבר כמו שאתה רגיל, עד עולם. אדרבה, כפי שניתן כבר להתחיל לחוש ולהבין, השמחה

כנס

כיסופים
לדעת בארץ דרכך